Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація:
"Svoboda", 30 Montgomery St.
Jersey City, N.J. 07302
Телефони: (201) 434-0237
(201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюзу: (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250
(212) 227-5251

РІК LXXXIV. Ч. 236. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, П'ЯТНИЦЯ, 28-го ЖОВТНЯ 1977 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, FRIDAY, OCTOBER 28, 1977 No. 236. VOL. LXXXIV.

УМІ ВІДЗНАЧИВ 25-РІЧЧЯ ЗАГАЛЬНИМ З'ЇЗДОМ УЧИТЕЛІВ І БЕНКЕТОМ

Ню Йорк. (Р.В.) — В неділю, 23-го жовтня, тут в домівці УМІ відбувся Ювілейний З'їзд Учителів Українського Музичного Інституту. З далекого Детройту прибули: д-р Б. Лончина, І. Решетилович і М. Лісовська, з Балтімору Л. Шав'як, з Вашінгтону О. Сушко-Наконечна, з Філядельфії: Юрій Оранський, Б. Перфецький, Н. Котович, А. Жилава, А. Лисенко і Р. Шуль, а з Відділів стейту Н. Джерзі: О. Сімович, Я. Лабка, О. Чипак, Г. Клим, Д. Каранович, Т. Богданська, М. Мацькевич і Р. Венке. Господарями З'їзду були нюйоркчани: М. Байлова, Г. Мирошниченко, К. Чічка-Андрієнко, Л. Стругацький.

св. п. проф. Роман Савицький, основоположник і перший директор УМІ.

Після повного звіту з діяльности Головної Управи, президент УМІ Таїса Богданська просила цим разом не брати її кандидатури під увагу тому, бо хоче присвятити більше часу педагогічній і виконавчій ділянкам. Опісля видавничий референт К. Чічка-Андрієнко представила З'їздові нове видання: Альбом для початківців, який вийшов друком у пам'ять основника і першого директора УМІ Романа Савицького, написаний ним в роках 1947-54 для своїх учнів, п'єси які були поширені досі тільки в рукописах. Український Фортепіяновий Альбом для початківців вийшов з нагоди 25-річчя УМІ.

О год. 12-ій відбулася в церкві св. Юра заупокійна Служба Божа і Панахида за тих професорів УМІ, які тому 25 років будували Інститут і його Відділи. Під час Служби Божої співав хор св. Юра, а під час Панахиди чоловічий хор „Дума". Церква була вщерть виповнена громадянством, учителями та учнями УМІ і родинами Покійних.

О год. 5-ій відбувся Ювілейний Бенкет, підготований Батьківським Гуртком, головою п. Оксаною Луцькою та касиром п-і Стефанією Нагірною. Відкрила бенкет Т. Богданська листом-благословенням нашого Патріярха і Кардинала Йосифа І. Численно зібрані гості прийняли це вставанням з місць і довготривалими оплесками.

У своєму привітальному слові Т. Богданська пригадала розмову ще з 1952 р. проф. Р. Савицького з проф. Придаткевичем, який сумнівався, чи УМІ проіснує 5 років. Коли ж УМІ дочекався Срібного Ювілею, то доказав доцільність своєї праці над музичним вихованням української молоді. Т. Богданська заповіла два Ювілейні Концерти: 27-го листопада в Нюарку і 18-го грудня 1977 в Карнеґі Рісайтел Гол в Ню Йорку, де виступлять наші алюмни які в своїй програмі включать твори українських композиторів.

Дальше ведення програми передала Т. Богданська д-рові Степанові Ворохові — визначному громадському діячеві, великому любителеві музики, який від початку існування УМІ по

(Закінчення на ст. 4-ій)

Бжезінські закликає до тіснішої співпраці Вашінгтону з Москвою і Пекіном

Бонн, Західня Німеччина. — Промовляючи у вівторок, 25-го жовтня, на сесії „Трибічної Комісії", яка охоплює політиків, дипломатів, безнесменів і науковців із ЗСА, Японії та держав Західньої Европи, д-р Збіґнев Бжезінські, головний дорадник Білого Дому для справ державної безпеки, твердив, що світовий мир вимагає, щоб Вашінгтон погодився на більш активну участь Москви у різних міжнародних справах та що ЗСА повинні частіше засягати опіній від уряду комуністичного Китаю щодо різних питань.

Бжезінські також твердив, що уряд президента Джіммі Картера поробив „успішні заходи" щодо мирних переговорів між Ізраїлем і арабськими державами, зокрема в справі обговорення питання палестинських арабів та інших проблем Близького Сходу, заявляючи, що тепер заіснувала дійсна можливість, що Женевська мирова конференція таки буде скликана ще перед кінцем цього року. Якщо не пощастить в найближчому часі довести до замирення на Близькому Сході, то ізраїльсько-арабський конфлікт може спричинити поважну загрозу для інтересів ЗСА та інших держав, не говорячи вже про небезпеку для Ізраїля — казав Бжезінські.

Щодо нового договору Америки з Панамою відносно Панамського каналу, Бжезінські признав, що в ЗСА існує досить поважна опозиція проти тих нових домовлень, але висловив переконання, що Сенат таки ратифікує їх.

ЗСА можуть погодитися на санкції проти Південної Африки

Вашінгтон. — З уваги на те, що меншинний білий уряд Південно-Африканської Республіки минулого тижня заборонив майже всі негритянські організації, закрив дві газети для чорного населення і заарештував багатьох негритянських лідерів та ряд білих діячів, які виступають проти урядової політики „апартеїду" (роздільного проживання рас), уряд президента Джіммі Картера може погодитися на пропозицію Ради Безпеки Об'єднаних Націй, щоб встановити примусове ембарґо на продаж зброї для тієї африканської держави — інформують речники Білого Дому.

ЗСА ще в 1963-му році добровільно припинили продаж зброї Південній Африці, але досі відмовлялися підтримати резолюцію ОН, яка встановляла б примусове ембарґо. Біля 50 членів ОН внесли клопотання, щоб таке ембарґо було схвалене, твердячи, що політика „апартеїду" загрожує „міжнародному мирові і безпеці". Рада Безпеки тепер обговорює цю резолюцію, як теж пропозицію встановити економічні санкції проти Південно-Африканської Республіки.

Президент Картер у вівторок, 25-го жовтня, заявив, що його уряд дійшов до рішення в справі резолюцій Об'єднаних Націй, але відмовився сказати, чи делеґація ЗСА підтримає ці резолюції, чи голосуватиме проти них. Натомість деякі члени американського уряду поінформували, що якщо Америка таки погодиться на ембарґо проти Південної Африки, то правдоподібно вимагатиме, щоб був встановлений речинець, коли це ембарґо мало б закінчитися, щоб в такий спосіб заохотити південноафриканський уряд припинити найновіші репресії проти чорного і мішаного населення. ЗСА можуть теж погодитися на висловлення перестороги щодо можливости економічних санкцій, проти Південної Африки, але тільки під умовою, що резолюція ОН буде „об'єктивна", тобто братиме під увагу теж арґументи південно-африканського уряду.

Гюберта Гомфрі оваційно вітали в Сенаті

Вашінгтон. — У вівторок, 25-го жовтня, хворий на недугу рака демократичний сенатор Гюберт Гомфрі з Міннесоти, колишній кандидат на президента ЗСА, після кількамісячної відсутности повернувся до Сенату, де його оваційно вітали сенатори обох політичних партій.

Зворушений Гомфрі, якому лікарі минулого серпня сказали, що має рака ниркової миски, і що не можна його оперувати, сказав своїм колегам, між ними і віцепрезидентові Волтерові Мондейлові, що радий, що має змогу повернутися до Сенату, в якому служить вже 22-ий рік, і закликав законодавців співпрацювати з президентом Джіммі Картером для розв'язки міжнародних і внутрішніх проблем ЗСА. Між іншим, Президент, повертаючись із Лос Анджелесу до Вашінґтону минулої неділі, 23-го жовтня, спеціяльно вступив до Міннеаполісу і сен. Гомфрі відлетів з ним до столиці країни.

АРҐЕНТИНСЬКА ФЛЬОТА ПРИТРИМАЛА СОВЄТСЬКИХ „НОВІТНІХ ПІРАТІВ"

Буенос Айрес (М. Вировий). — Від кількох днів вся арґентинська преса переповнена коментарями про появу совєтської фльотилі на прибережних водах арґентинської Патаґонії.

На водах Алантику, недалеко при побережжях провінції Чубут, появилася совєтська і болгарська фльотилія в числі коло 20 кораблів різної поємности, що займалася риболовлею на ширшу скалю, й тому преса назвала їх „новітніми піратами", бо вони пританено вдерлися на чужі прибережні води, щоб нелеґально грабувати багатства рибної продукції.

Столична преса стверджує, що коли арґентинська воєнна фльота зауважила появу чужих кораблів на своїх прибережних водах то хотіла з ними скомунікуватися, то вони не відповідали на переслані їм сиґнали і почали втікати. Тоді арґентинська фльота почала їх обстрілювати при допомозі воєнних літаків та, оточивши їх воєнними кораблями, затримала їх.

Пресові звідомлення подають також відповідні звідомлення про це, що під час оточення совєтських рибальських кораблів, моряки арґентинської фльоти зауважили, що з деяких совєтських кораблів скинено у води океану „великих розмірів бульти", в яких могла бути, як це звичайно практикується, „комуністична пропаґандивна література" або якісь інші компромітуючі речі, що їх заздалеґідь затоплено.

Задержано 7 совєтських і 2 болгарські кораблі

Після того, як арґентинська фльота загрозила бомбардуванням, совєтська фльота переслала сиґнали, що вона здається. Задержано зразу 5 совєтських кораблів, а потім ще два совєтські і два болгарські кораблі, яких під ескортою арґентинських воєнних кораблів припроваджено до порту Мадрин, де будуть перебувати аж до вияснення їхньої ситуації. Задержані совєтські кораблі мають такі назви: „Магніт", „Нерей", „Аполіт",„Теодор Неттер", „Франц Гальс" та „Прокоповск", а болгарські: „Офелія" та „Афрелія". Перший з них був ушкоджений і його притягнули до порту при допомозі арґентинського воєнного корабля.

Кореспонденти преси, які відвідали задержані кораблі, вияснюють, що між залогою тих кораблів є поважне число жінок, які творять три окремі групи перша — це переважно жінки старші віком, що ведуть кухню кораблів, друга група виконує обов'язки „санітерок" та розвагову акцію для моряків, а третя, кількісно найменша, виконує звичайну працю при сортуванні риби.

Сконфісковано великі запаси риби та рибної муки

На задержаних кораблях находяться великі запаси вудженої риби та рибної муки, що їх в цілості сконфісковано. Згідно з пресовими звідомленнями, сконфісковано понад 100 тисяч тонн вудженої риби та 65 тисяч тонн рибної муки. Крім цього, кожний корабель буде змушений заплатити належну грошеву кару в сумі від 10 до 100 тисяч дол. за нелеґальне ловлення

(Закінчення на ст. 4-ій)

Західня Німеччина закликає світ до спільної акції проти тероризму

Штутґарт, Західня Німеччина. — Президент Західньої Німеччини Вальтер Шел, виступаючи на церемонії вшанування пам'яти замордованого терористами німецького індустріяліста Ганса-Мартіна Шлеєра, заявив у вівторок, 25-го жовтня ц. р., добірній публіці, яка включала теперішнього канцлера західньо-німецького уряду Гельмута Шмідта і членів його кабінету, як також лідерів опозиційних партій, що він звернувся із спеціяльним апелем до голів урядів східніх і західніх держав, закликаючи їх прилучитися до спільних зусиль і покласти край хвилі тероризму, яка, як це він окреслив, „пошириюється зі скорістю вогню" не тільки в Західній Німеччині, але також в багатьох країнах Европи та інших частинах світу. Президент Шел пригадав слухачам, що тільки в 1977 році з рук теротистів загинуло в Західній Німеччині одинадцять осіб, серед них Зіґфрід Бубак, головний прокуратор, і 6 публіцистів. Він при тому відмітив, що німецьке суспільство від часу Другої світової війни не переживало такого напруження, як воно переживає тепер під пресією терору. Інші німецькі офіційні речники, які виступали на цій церемонії, називали теперішніх терористів, які виступають, як „фракція Червоної армії на Заході", „ворогами всякої цивілізації і соціяльного порядку" на Заході і на Сході. Канцлер Шмідт також закликав уряди держав відбути світову конвенцію, на якій були б опрацьовані форми спільної боротьби проти терористів.

У НІМЕЧЧИНІ ЗІБРАНО 17,645 ПІДПИСІВ В ОБОРОНІ РУДЕНКА І ТИХОГО

(О.Т.). — 17,645 осіб у Німеччині підписало петицію в справі засуду Руденка і Тихого, що її переслано на Конференцію у Беоґраді. Акцію підписів перевело „Товариство Оборони Людських Прав" (Ґезельшафт фюр Меншенрехте), головна квартира якого є у Франкфурті. Як подає предсідниця цього Товариства Корнелія І. Ґерстенмаєр у листі до голови ОУП „Слово", „Товариство Оборони Людських Прав", що тісно співпрацює з Інтернаціональною Ліґою Людських Прав, спонзорувало демонстрації й інші акції в обороні Руденка і Тихого на терені Німеччини та й вислало петицію, підписану 17,645 особами, до Беоґраду, вимагаючи звільнення обох українських письменників, засуджених за підтримку міжнародного договору про людські права у Гельсінках. Товариство підготовляє також друк текстів Української Гельсінкської Групи в Києві в німецькому перекладі. У Президії „Товариства Оборони Людських Прав" у Франкфурті - відомі діячі політичного і наукового сектора в Німеччині, між ними колишній прем'єр Німеччини Людвіґ Ерґард, президент університету у Мюнхені Ґоттольд Рґоде та інші.

Президія ОУП „Слово" звернулась також до відомого німецького письменника — лавреата Нобелівської премії Гайнріха Т. Беля, щоб він підтримав акцію про звільнення Руденка і Тихого. Письменник Бель має виступити на конференції у Беоґраді з промовою. Про звільнення Руденка і Тихого веде заходи Міжнародна Амнестія.

Перешукували помешкання Сахарова

Москва. — Ройтер інформує, що невідомі особи вдерлися силою до московського помешкання академіка Андрея Сахарова і, виломивши замки, перевернули його „догори дном". Тому, що нічого в помешканні не, пропало, Сахаров зробив висновок, що обшуком займалися урядові особи, які без попереднього дозволу власника, робили обшук в його помешканні. Сахаров, як відомо, є видатним совєтським дисидентом, оборонцем прав людини і на нього постійно скероване вістря урядової пропаґанди. Він на початку жовтня ц. р. знову звертався до учасників Европейської Конференції для справ миру і безпеки в Беоґраді, щоб вони заступилися за права людини в Совєтському Союзі та інших комуністичних країнах.

ОБВИНУВАЧЕННЯ ПРОТИ ТИХОГО І РУДЕНКА СПИРАЛОСЯ НА ФАЛЬШИВИХ ДОНОСАХ

Ню Йорк. (Пресова Служба ЗП УГВР). — У самвидавному записі про процес Миколи Руденка та Олексія Тихого, що відбувся при кінці червня ц. р. і про що вже повідомлено в пресі, наводяться м. ін. ті фрагменти процесу, з яких видно, як свідки, підібрані органами КҐБ, дали підставу для обвинувачення. З документу видно, що підставою для засуду українських патріотів у сучасній Україні можуть стати такі „злочини", як оборона української культури та мови. У фрагменті, що його наводимо нижче, йдеться про свідчення на процесі Іллі Стебуна, члена Спілки Письменників України. За останні десятиріччя Стебун (1911 року народження) став відомий зі своїх неодноразових виступів проти діячів української культури у різні періоди наступу Москви на неї.

„Свідок Стебун говорив, що Тихий одного разу потелефонував йому на катедру і просив призначити йому зустріч для розмови. Він призначив і між ними відбулася дискусія, під час якої „Тихий висловив ворожі нашій ідеології погляди на національні питання". „Тихий наклепницьки твердив, буцім то у нас гине українська культура, зникає українська мова". А праці Тихого, на думку Стебуна, мають ворожу радянській дійсності політичну спрямованість, фальсифікацію і наклепи на радянську дійсність. Стебун сказав, що Тихий ненавидить російську мову.

Суддя запитав, чому ж тоді Тихий закінчив Московський університет. А Тихий відповів, що це свідчить якраз про те, що він жадної ненависти до російської мови не почуває.

М. Руденко запитав Стебуна:

— Чи пам'ятаєте ви, Ілле Ісаковичу, як у 1949 році вас звинувачували в космополітизмі? І як тоді я ставився до цього?

СТЕБУН: — Так, дійсно, мене звинувачували в цьому, а Руденко в той час був секретарем парторганізації Спілки письменників. Він гостро виступив на захист письменників (яких згодом реабілітували). Але мені особисто він нічим особливо не допоміг.

РУДЕНКО: — Навіщо ж ви посипаєте сіль на живі рани тих, хто страждає тепер?

СТЕБУН: — Це вигадане страждання. Немає ніякого страждання в нашому народі і сіяти такі розмови — це злочин проти радянської дійсности.

ТИХИЙ (до Стебуна): — А пам'ятаєте, як в 1939 році ви у своїй статті писали, що Рильському та іншим таким як він місце не на Україні, а на Сибірі?

СУДДЯ : — Тихий, Тихий! Не смійте зневажати органи слідства!

ТИХИЙ: — Я не давав вам своєї праці і не просив писати на них рецензії. Хто давав вам на рецензію мої статті?

СТЕБУН: — КҐБ.

ТИХИЙ: — Я подзвонив вам на катедру і попросив, щоб ви дали мені копію рецензії на мої праці, спрямовані до КҐБ. Ви сказали, що дасьте, а коли я прийшов, то відповіли, що рецензії дати не можете (бо хтось там вам не дозволив), але ви не від того, щоб побалакати зі мною. Таким чином ініціятива побалакати вийшла від вас, а не від мене, як це ви твердити. Ви наклепницьки твердили, що я прийшов змінити ваші переконання, щоб притягнути вас до ворожої діяльности.

А розмови про конфлікт між російською та українською культурою, взагалі не було.

ТИХИЙ звернувся до суду: — Я звинувачую Стебуна в наклепі та в доносі до КҐБ на Тихого (тобто на мене)!.

ПРИМІТКА: Свідок Бахаєва — викладач Донецького університету, була допитана напередодні і сказала, що була присутня під час дискусії Стебуна і Тихого, та схарактеризувала цю дискусію точнісінько так, як і Стебун.

Все це відбулося 28 і 29 червня, а що було на суді в попередні дні, про це відомо тільки судові, КҐБ та підсудним".

В Українському Музеї цієї суботи відбудеться відкриття нової виставки

Український Музей в Ню Йорку, який був відкритий в жовтні 1976-го року за ініціятивою Союзу Українок Америки (СУА), влаштовує другу з черги обширну виставку, починаючи від суботи, 29-го жовтня. У зв'язку з цією виставкою, редакцію „Свободи" відвідали в понеділок, 17-го жовтня, представниці Музею та поінформували про цю другу велику подію. На фото (зліва): ред. Любов Коленська, куратор Музею Оксана Грабович, голова Управи Музею Олександра Різник, Любов Волинець і Марія Савчак, члени Управи, та ред. Романа Сохан

Ню Йорк. — Цієї суботи, 29-го жовтня 1977 р. відбудеться тут в Українському Музеї відкриття нової виставки, темою якої є: „Традиційні мотиви в українській вишивці і тканинах''. Виставка включає понад 80 вишиваних і тканих предметів домашнього вжитку, як також 18 повних народних одягів із різних частин України, які датуються з часів другої половини XIX століття аж до 1930-их років. Показано різноманітну техніку вишивки і ткання як також широкий діяпазон узорів і матеріялів. Побіч предметів щоденного вжитку можна побачити також предмети обрядового та святкового характеру. Окреме місце у виставці займають тканини, прикрашені вишивкою. Як відомо, між українцями вишивка є найбільш популярним і добре розвиненим прикладним мистецтвом, яке звертає на себе увагу різнорідністю красок, узорів і техніки. Деяка техніка вишивання ще досі не є пояснена в популярних для цього підручниках. Натомість тканини, які є менш різноманітні, є дуже цікаві контрастами красок і фактури. Виставлені народні одяги визначаються різнорідністю тканин і вишивок. Виставка ілюструє унікальну синтезу европейських і орієнтальних впливів на українське народне мистецтво.

Час і години відвідин Музею: середа, субота і неділя: год. 1.00 до 5.00 по полудні; п'ятниця: год. 3.00 до 7.00 вечора.

Вступи: дорослі — 1 дол. емерити, студенти і діти нижче 12 років — 50 цент. Групові відвідини по знижених цінах за попереднім зголошенням на тел. Ч./212) 228—0110.

ВІДДІЛИ УНС ПЕННСИЛЬВЕНІЙСЬКИХ ОКРУГ ВІДБУЛИ ОРГАНІЗАЦІЙНИЙ КУРС

Учасники секретарсько-організаційного курсу Відділів Пеннсильвенійських Округ Філядельфії, Шамокіну, Аллентавну і Вілкс Бері біля пам'ятника Олега Кандиби Ольжича в Лігайтоні.

Лігайтон, Па (сг). — Америка сьогодні, як і в минулому залишається країною необмежених можливостей успіху в продажу життьєвого забезпечення, з тією тільки різницею, що сьогодні для використання тих можливостей треба відповідної підготови і вишколу, а головно потрібно знання про „товар'', який мається продати проспектам.

Виходячи з таких міркувань, Головна Канцелярія УНСоюзу, в порозумінні з головами Пеннсильвенських Округ, а саме: Філядельфійською, яку очолює Петро Тарнавський, Твердого Вугілля — Шамокін, головоі якої є Тимко Бутрей, Лігай Велі — Аллентавн, яку очолює головна радна пані Анна Гарас, і Вілкес Бері, голової якої є мгр Роман Дяків, відбула минулої неділі, 23 жовтня ц. р., секретарсько-організаційний курс для секретарів та інших відділових урядовців згаданих Округ. Курс, в якому взяло участь 36 союзовців, відбувся в Лігайтоні, в залі мотелю „Наталія'', власниками якого є українці Винявські.

Тому, що курс відбувався на території Округи Лігай Велі — Аллентавн, то її голова пані Анна Гарас в імені Управи Окружного Комітету привіта-

(Закінчення на ст. 4-ій)

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc., at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302.

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Статті і дописи, підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли, незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. За зміст оголошень Редакція не відповідає

Передплата: на рік — $30.00, на пів року — $16.00, на 3 місяці — $9.00. Для членів УНСоюзу 65 ¢ міс. За кожну зміну адреси — 25 ¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Небезпечне домовлення

Недавнє ,,тентативне домовлення'' між ЗСА і СССР щодо компромісів відносно нового договору в справі обмеження стратегічної атомової зброї вже викликало негативну реакцію з боку багатьох законодавців і тому передбачується, що якщо б Сенат тепер вирішував, чи ратифікувати новий договір з Москвою, то правдоподібно відкинув би його.

Треба ствердити, що такий крок Сенату був би цілком оправданий, бо згадане ,,тентативне домовлення'' є небезпечне не тільки для ЗСА, але і для цілого вільного світу.

Дотеперішній застій щодо нового договору (САЛТ II) був спричинений головним чином тим, що обидві сторони не могли погодитися відносно совєтського бомбовика, знаного на Заході як ,,Бекфаєр'', і американської ,,крилатої ракети'' (,,круз мисел''), а саме, чи вони повинні бути зараховані до стратегічної зброї, чи ні.

Згідно з ,,тентативним домовленням'', совєтський ,,Бекфаєр'' не підпадав би під верхню межу, встановлену для обох держав, але таки були б встановлені обмеження на ,,крилаті ракети'', бо ЗСА погодилися, щоб протягом принаймні наступних 3-ох років засяг тих ракет не перевищував 1,500 миль. Таким чином, ця частина ,,тентативного домовлення'' дає перевагу Совєтському Союзові, бо американські розвідчі чинники твердять, що ,,Бекфаєр'' має спроможність заатакувати територію ЗСА і повернутися до Совєтського Союзу, а в той самий час ,,крилата ракета'' була б майже неефективна, бо велика кількість совєтських військових інсталяцій та інших потенційних цілей лежали б поза 1,500-милевим засягом тих ракет.

ЗСА також погодилися, щоб кожний американський бомбовик, озброєний ракетами, був зарахований до ,,зброї з кількома атомовими головками''. Коли президент Картер кілька місяців тому вирішив припинити розбудову нового бомбовика типу ,,Б-1'', то Департамент оборони плянував вивінувати нуклеарними ракетами біля 240 бомбовиків типу ,,Б-52''. Однак, згідно з ,,тентативним домовленням'', Америка тепер мусіла б обмежити ту кількість до 120 бомбовиків. Отже, і та частина ,,домовлення'' не сприяє оборонній спроможності ЗСА.

Президент Картер і секретар Венс теж погодилися, щоб Совєтський Союз мав право ,,змодернізувати'' біля 300 важких міжконтинентальних ракет типу СС—18, хоча раніше Білий Дім настоював, щоб Москва мала право інсталювати тільки 150 із тих ракет. Як вказують речники розвідчих агенцій ЗСА, завданням тих совєтських ракет є винищувати американські міжконтинентальні ракети ще на землі. Таким чином Президент і Венс у нарадах з Громиком фактично погодилися на подвоєння загрози для ЗСА з боку совєтських ракет СС—18.

В заміну за всі ці концесії з боку Вашінгтону Москва ,,обіцяла'', що обмежить продукцію бомбовиків ,,Бекфаєр'', не зазначуючи однак кількости, та що не вводитиме значних змін щодо засягу тих ракет. Ті обіцянки Москви фактично не мають жадної вартости, бо Америці було б майже неможливо перевірити, чи Кремль їх виконує.

Совєтський Союз також погодився, щоб загальна верхня межа для обох держав щодо стратегічної атомової зброї була нижча від тієї, на яку в 1975-му році у Владивостоці погодилися тодішній президент Джералд Форд і совєтський ватажок Леонід Брежнєв. Президент Картер твердить, що ця згода Москви — то ,,важлива концесія''. В дійсності це погодження Кремля можна буде уважати успіхом тільки тоді, якщо СССР справді дотримається цієї межі, бо тоді зменшиться загальна кількість атомової зброї у світі. Але Москва знана з недотримування майже всіх міжнародних договорів, які колинебудь підписала, отже немає жадної гарантії, що дотримається і цієї обіцянки.

Отже ,,тентативне домовлення'' щодо обмеження стратегічної атомової зброї дуже небезпечне для ЗСА і цілого вільного світу. Як довго не будуть встановлені дійсно ефективні способи взаємної перевірки, то ЗСА не можуть довіряти жадним обіцянкам Москви, та ще і в такій вітальній для безпеки Америки і світу, як їх оборонна сила і спроможність.

ЗВЕРНЕННЯ ПРОВОДУ ОУН

УПА — ДОРОГОВКАЗ ДЛЯ ВОЛЕЛЮБНОГО ЛЮДСТВА

У 35-річчя створення УПА

Українська Повстанська Армія (УПА) стала не лише неперевершеним символом героїзму нації, символом і носієм нескореної й непереможної боротьби за свободу й справедливість, але передусім носієм ідеї влади української нації на українській землі. Без влади нації немає держави нації. Культ влади української нації на рідній землі — це те найважливіше, що УПА й її ініціятор, революційна ОУН, вкорінили, розбудили з духовости нації, яка впродовж століть жила в неволі і, прагнучи завжди до свободи, інколи ставила в тінь гасло: немає свободи без влади нації на її землі. УПА — це понад усе влада української нації на її землі.

В жовтні 1977 р. минає тридцять п'ять років від постання УПА. ОУН-УПА створили новий період української державности. Влада української нації на українській землі в той період тривала від 1941 р. до 1950 р. Не є вирішальним те, що українська влада не охоплювала всієї, чи великої частини території України. Вирішальним є те, що вона існувала на українській землі й її визнавав і їй підпорядковувався український народ! Це був останній період української державности. До нього треба нам нав'язувати. Без визнання його не може заіснувати ніяка загально-українська державна формація. Хто заперечує державницький період Українського Державного Правління з 1941 р. УДП-ОУН-УПА- УГВР 1941-1950 рр., той зупинився у розвитку державницької боротьби нації, котра не закінчилася в 1918-1920 роках, але триває по сьогодні. Новий період Української державности розпочав Акт 30 червня 1941 р., що його революційна ОУН і УПА кров'ю найкращих освятила у двофронтовій війні проти найбільших тодішніх воєнних потуг світу: нацистської Німеччини й большевицької Росії.

ОУН-УДП-УПА-УГВР — це революційно-державницькі формації, що творили найновіший період української державности. УГВР під проводом голови її Генерального Секретаріяту Р. Лозовського-Шухевича-Чупринки продовжувала світлі державницькі традиції УДП, голова якого відмовився відкликати Акт проголошення й відновлення державности й уступити, не зважаючи на ультиматум німецького уряду. Деяких членів УДП замордувало ґестапо, інших вкинено в концтабори — всі витримали терор нацизму й не зламалися. А символ боротьби нації сучасного періоду — Степан Бандера — незламний супроти нацизму — згинув з рук Москви, з наказу Хрущова-Шелепіна. Генеральний Секретаріят УГВР під проводом ген. Романа Шухевича, Головного Командира УПА й Голови Проводу ОУН, продовжував функції арештованого УДП Німеччиною, яка виповіла війну Україні. 1418 днів було потрібно, щоб перемогти найбільшу воєнну потугу того часу — Німеччину у східній Европі. А більше, ніж десять років Росія не була в силі перемогти УПА. Не поміг їй і пакт трьох держав з 1947 р. — СССР, ЧСР, Польщі. Вкінці всенародне повстання було фізично зламане, але ідейно воно не переможене. Боротьба прийняла нові форми й ведеться далі. Повстання в концтаборах в 1953-1959 рр. — це продовження величних традицій УПА. Шести- і семидесятники в Україні — духові діти героїки УПА!

Пролл'ята кров ніколи не йде надаремно!

УПА пригадує нам найбільшу правду поставання чи відновлювання держав. Зброя вирішує все. Ніхто нам волі й незалежности, ніхто влади українській нації на українській землі не дасть без нашої збройної боротьби! Це нам пригадує УПА! Ніякі плебісцити, еволюції, демократизації, лібералізації режиму не принесуть влади українській нації на українській землі, а виключно збройна боротьба. Тому культ УПА — це культ української державности! Культ УПА — це культ української влади, це культ героїки життя, це культ величі української нації, непереможности її духу й її прагнення до власного, самостійного життя!

Москва ще й нині дрижить перед легендою УПА. Звідкіля ці десятки ,,романів", пасквілів, різних публікацій, скерованих проти УПА-ОУН? Слабими й неважними не цікавляться. Їх нехтують. Сьогодні Москва більше боїться тіней Бандери й Чупринки, ніж американської ядерної зброї, проти якої має свою протизброю. Але проти ідей УПА, проти ідей Бандери й Чуприники не існує ніяка ідейна протизброя!

УПА сьогодні — ідейний, політичний і військово-стратегічний дороговказ для вільного світу. Епоха термоядерної, водневої й її витонченої, невтронової зброї наближає все більше воєнну стратегію до партизанського типу. Величезні воєнні скупчення матеріялу і військ НАТО — це пригожий об'єкт для знищення тактичною атомовою зброєю в руках Москви. Коли на невтронову бомбу Москва може відповісти ядерною тактичною зброєю, то закономірною послідовністю є: поділити величезні воєнні скупчення людського матеріялу й техніки на невеликі укриті ,,техно-команди", прийняти ,,технопартизанський" тип ведення війни. Назріває ,,партизанська організація" модерної війни, як альтернатива до атомової війни, до якої (,,партизанської організації") Захід буде примушений закономірним розвитком воєнної технології. Але ще одної

(Закінчення на ст. 4-ій)

УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ

Любов Дражньовська

НАРЕШТІ УКРАЇНСЬКИЙ МОДЕРНИЙ МУЗЕЙ

Етнографія — тільки перший крок

Рік тому, в день відкриття Українського Музею в Ню Йорку, я оглядала його очима людини, що останні 15 років була куратором у невеликому міському музеї у Патерсоні, Ню Джерзі, і з професійного обов'язку та цікавости за ці роки бачила понад сотню великих та малих музеїв у З'єднаних Стейтах, Канаді, Італії, Франції, Англії, Німеччині і Австрії. В ,,юні дні, дні весни'' я бувала в музеях України та Росії.

Відомо, що протягом останніх десятиріч у музеях західнього світу йде революція: музеї перетворюються з так званих ,,кураторських музеїв'' на ,,музеї для відвідувачів''. У музеях першого типу куратори показують відвідувачам усе, чи майже все, що музей має. В музеях другого типу куратори, у співпраці з мистцями, влаштовують виставки, вкладаючи в них певні ідеї та концепції й ілюструючи їх старанно підібраними експонатами. Виставки час-відчасу міняються.

Після понад 40 років ,,передісторії'' — упертої праці Союзу Українок Америки, що збирав експонати, і п'яти років професійної роботи над упорядкуванням колекцій, Український Музей в Ню Йорку був відкритий, виглядаючи як чудовий представник модерного музейництва, втиснутий у замале і незручне приміщення. Всі виставки були підпорядковані одній темі: ,,українське народне мистецтво''. Простір заль був досконало використаний, виставки по-мистецькому зроблені і експонати освітлені модерними методами. Фахово виконані пояснення були подані українською і англійською мовами. Каталоги виставки, український і англійський, теж були фахово зроблені і добре видані.

Куратор Музею, Оксана Грабович, показала мені картотеку-каталог експонатів, складену за методою, уживаною у найкраще організованих американських музеях, і сховище експонатів, поставлене також на рівні сучасної музейної техніки зберігання тканин, килимів тощо.

Від жовтня 1976 року Український Музей був відкритий для відвідувачів. Приходять і українці, і американці аж ніяк не українського походження. Стараннями молодих енергійних працівниць, дуже скоро Український Музей пробився у шереги нюйоркських музеїв, був згаданий у кількох нюйоркських журналах, є у списку музеїв, що публікується в інформативних матеріялах для туристів, які гостюють у Ню Йорку. Український Музей був прихильно описаний у ,,Ню Йорк Таймс'і'' 26 серпня 1977 року у статті Річарда Ф. Шепарда — ,,Музеї, які чекають, щоб про них знали''. Нюйоркська Стейтова Рада Мистецтв уже дала субсидію на одну виставку Музею, має дати на другу. Налагоджено зв'язок з кількома музеями у Західній Европі.

Український Музей в Ню Йорку є добрим надбанням українців, що живуть поза межами України. Своїми виставками та освітніми програмами він обслуговує українців, зокрема молодь та дітей, одкриваючи їм очі на багатство їх культурної спадщини. Одночасно Український Музей уже височіє понад українським ,,гетто'', уже став складником багатонаціональної американської культури. Цінні колекції Музею напевно будуть використовуватися ученими етнографами.

Український Музей у Ню Йорку був дитиною Союзу Українок Америки, який зібрав експонати, знайшов кваліфікованого музейного робітника Оксану Грабович, що опрацювала колекції, зібрав кошти на улаштування Музею і примістив його у власному будинку. Чи не величезну справу зроблено? Я маю моральне право хвалити Союз Українок, бо ніколи не була ,,союзянкою''.

13 червня 1977 року Союз Українок пустив свою дитину у широкий світ, передавши її корпорації ,,Український Музей'', основуючі збори якої відбулися в цей день. За статутом до Корпорації можуть вступити всі особи і організації, що платять членські внески. Отже, тепер Український Музей належить українцям американського континенту, як нас назвали Ніна Строката-Караванська та Стефанія Шабатура у своєму листі до нас, написаному у лютому цього року з районів примусового поселення.

Тепер від нас залежить який буде Український Музей у Ню Йорку, як розів'ється маленький модерний музей, в якому працюють молоді віддані і талановиті фахівці і коло якого гуртується і добровільно працює молодь, яка любить українське мистец-

(Закінчення на ст. 4-ій)

Лідія Бурачинська

НАПЕРЕДОДНІ ДРУГОГО РОКУ

Український Музей в Ню Йорку закінчує незабаром рік свого існування. Від успішного відкриття восени 1976 р. він перевів два конкурси (писанка і печиво), дав незвичайну Великодню програму і завершив це низкою видань фахово оформленого інформаційного матеріялу. Тепер стоїмо перед другим роком його програми. Першим кроком до того є зміна експозиції як щодо теми, так і щодо предмету.

Темою цьогорічної виставки буде народне вбрання. Це є велике наше багатство, може й не зовсім усвідомлене нами. Бо в одязі, що виводиться з сивої давнини, висловлюється — поза доцільністю охорони від дії клімату — естетичне почування народу. Вбрання кожної околиці творилося постепенно. У певній співдії працювали тут і ткач, вишивальниця, швaля, кушнір і швець, і треба подивляти як гармонійно зливалося їх зусилля, щоб дати викінчену сильветку жіночого чи чоловічого одягу.

Тому цьогорічна тема експозиції буде дуже багата. Невеликий простір Музею не дає змоги виставити всіх строїв, що є в його фондах. Але коли усвідомимо собі, що повних строїв буде виставлених 16, а окрім того, поодинокі частини, то огляд нашого народного вбрання буде доволі багатий. Автори видання УАН ,,Українське Народне Мистецтво'', С. Колос і І. Гургула поділяють українське народне вбрання на 5 типів, а саме: Середнє Подніпров'я, Полісся, Поділля, південні степові землі і Західня Україна. Вони признають, що внутрі тих великих етнографічних районів (так вони це окреслюють) є багато регіональних відмін. Та як воно не було б — у виставленій збірці головні типи будуть всеціло охоплені.

А цього нам тепер конче потрібно. Не беручи до уваги дослідників, що шукають за джерелом інформації і будуть вдячні за впорядкований перегляд — нам треба в першу чергу освідомлення наших власних і чужинецьких широких мас про цей предмет. При теперішньому намаганні дійти до джерел свого існування — вбрання є одним із освідомних чинників про своє походження. Тому людина в сучасному індустріялізованому суспільстві за тим шукає і тим любується. А багатокультурне суспільство, яким є З'єднані Стейти Америки — дає безліч нагод для виступів, демонстрацій, походів, контестів. Це проявилося особливо виразно в часі вшанування 200-ліття Америки. Треба признати, що українське народне вбрання не було належно використане, як доказ нашої давньої народної культури. Ми не мали ще відповідного підходу і зрозуміння для цієї справи.

В одному напрямку вже проявляються шукання справжньої розв'язки. Маю тут на думці вбрання вокальних чи танцювальних ансамблів. Їх керівні чинники застановляються над зовнішнім оформленням їх виступу. При мистецькій консультації виходять із того дуже добрі рамки для вокального чи танкового ефекту. Дехто з них опирається на клясичній сильветці народного вбрання (хор ,,Дніпро'' в Міннеаполісі, хор ,,Діброва'' у Мюнхені), другий шукає стилізації (хор ,,Веснівка'' в Торонто). Але в загальному наші спроби впровадити народне вбрання у наш побут ще в дуже дилетантській формі. А головною причиною того стану — це наша несвідомість. Не маємо зрозуміння для того, не шукаємо джерел, не маємо де повчитись.

Тому перегляд основних типів народного вбрання, получений із ближчими поясненнями й інформаційним виданням, треба повітати.

Оксана Грабович

НОВА ВИСТАВКА

29-го жовтня ц. р. відкривається в Українському Музеї в Ню Йорку виставка, темою якої є ,,Традиційні мотиви в українській вишивці і тканинах''. Ця тематика і спеціялізована виставка зосереджується головно на розвитку української народної орнаментики, на прикладах тканини, вишивок та народної ноші. Щоб вповні зрозуміти основні принципи та специфіку української народної орнаментики, конечним є прослідити історичні та етнографічні джерела не лише 19-го століття, але особливо раніших періодів, у яких формувались характерні риси української орнаментики взагалі. Дотепер небагато є у нас публікацій, присвячених орнаментові, зокрема у його структурному та порівняльному трактуванні. Це є дуже наглядне, якщо йде мова про англомовні праці. У більшості публікацій завважується етноцентричне, з поминанням ширшого культурного контексту трактування предмету. У совєтських виданнях це можна часто пояснити політичними обмеженнями та загальною тенденцією до провінціялізації української культури. Тут, в Америці, мавши змогу до необмеженої цензурою наукової праці, ми не можемо дозволити собі на етноцентризм та ізоляцію української культури у ширшому світовому контексті. Наприклад, румуни та частинно болгари своїм ширшим і порівняльним підходом до народного мистецтва (у численних англомовних публікаціях) здобули собі багато признання та зацікавлення різних знавців (румунські та болгарські килими і тканини можна знайти у великих американських та англійських виданнях, присвячених східнім килимам). Українські килими та тканини не є нічим гірші, а лише менш відомі, бо досі не були експоновані та поставлені у властивий культурний контекст.

Ця нова виставка та її каталог є скромною спробою поставити українську народну культуру у ширший контекст світових традицій. На підставі аналізи орнаментики тканин, вишивок та їхніх технічних засобів можна сказати, що українська народна культура не обмежується виключно до европейських традицій (як напр., польська, чеська та інші), але є витвором обох великих світових традицій — европейської і орієнтальної, і тим саме вона цікава і складна. Тут мимоволі насувається аналогія з інтуїтивно відчутою і зформульованою концепцією Гоголя про два начала в українській традиції.

Експонати на цю виставку підібрані з думкою унаглядни ти схрещення впливів цих двох культур на українське народне мистецтво. Це лише початок музейної дослідчої праці, яка вимагатиме ширшого ніж дотепер кругу науковців, спеціялістів у різних ділянках української культури. Це є один аспект музейної діяльности — другий, це збереження нашої культурної спадщини для передання її наступним поколінням, як також зробити її доступною для ширших кругів глядачів як українських, так і чужих.

Роман Ільницький

ЛЕВ РЕБЕТ, 1912—1957

(У двадцяту річницю большевицького злочину)

(2)

У Львові в 1941 році

Про події 30 червня 1941 року вже багато написано і тут не місце розповідати про них. Вистачить згадати, що коли 11 липня був арештований Ярослав Стецько і автор цих рядків та коли гітлерівська Служба Безпеки (СД) вивезла їх до Кракова, а згодом до Берліна, то Лев Ребет ще два місяці працював у Львові, як виконуючий обов'язки голови Правління, а потім як зв'язковий до Української Національної Ради, що створилася за ініціятивою Правління і яку очолював Кость Левицький, а почесним головою був митр. Андрей Шептицький. Ребет був в той час найвищим щодо свого стажу репрезентантом ОУН перед легальними чинниками українського життя в Галичині. В такому характері він був арештований Ґештапом 14 вересня 1941.

Під час свого перетування у Львові Ребет виявив велику енергію й ініціятиву. Це, між ін., він разом з Ярославом Чтарухом зайняли львівську радіостанцію 30 червня і втримали її кілька днів.

В концентраційному таборі

Після арештування, Ребет був вивизений до краківської тюрми, а звідти до концентраційного табору в Авшвіці. Там йому довелось пространждати повних 3 роки. Вийшов на волю у висліді безнадійного становища Німеччини, яка при кінці 1944 року, залишаючи Україну, даремно старалася нав'язати співпрацю з УПА. Якийсь час він жив у Відні (його дружина Дарія була поранена під час бомбардування міста), а в половині 1945 року переїхав до Мюнхену.

Перші роки ,,Великої еміграції''

Як колись у Кракові, так і тепер у Відні і в Мюнхені Лев Ребет не входить до проводу ОУН. Правда, він брав участь у нарадах т. зв. Закордонного Центру ОУН (С. Бандера, М. Лебедь, Я. Стецько, М. Прокоп, С. Ленкавський, Дарія Ребет, Василь Охримович), що був створений весною 1945 р. у Відні, а на початку 1946 р. переформований у Мюнхені в Закордонні Частини ОУН на чолі із С. Бандерою. Його вибирають на пост головного судді ЗЧ, але той неполітичний пост не давав йому нагоди формувати політику організації.

Ребет, вийшовши на волю, довідався, як і інші кол. в'язні німецьких таборів і тюрем, про події в Україні під час війни; про III Надзвичайний Збір ОУН в 1943 році, про демократизацію її програми, про очолення ОУН Бюром Проводу на чолі із Романом Шухевичем-Чупринкою, про широкі дії УПА і про постання УГВР. Він зразу стає гарячим приклонником переведених реформ і кидається із запалом проповідувати їх серед членства ЗЧ. Ребет нав'язує тісну співпрацю із діячами УГВР, що були вислані за кордон і створили в Мюнхені її Закордонне Представництво. В 1952 році його кооптують до нього і він перебирає там становище голови Ради Референтів та співпрацює з його органом ,,Сучасна Україна''. Це була, здається, перша більша нагода для Лева виявити свої понадпересічні журналістичні здібності. Майже в кожному числі появляються його статті на всі теми українського життя за кордоном і на Україні, з особливим наголосом на програмових змінах в житті і програмі ОУН.

Водночас Ребет (також вперше) поважно зайнявся наукою. Він робить докторат з права на УВУ, вивершуючи таким чином свої правничі студії на Львівському університеті. Незадовго після того пише габілітаційну працю і стає доцентом, а швидко потім професором державного права. Виклад на УВУ почав з 1948 року і продовжував їх до своєї смерти.

А тим часом в Україні відбувались великі події. ОУН, УПА, УГВР розгорнули боротьбу на широку скалю; до неї були залучені найширші маси населення Галичини і Волині. Нині із більше як 30-літньої перспективи можна з повним виправданням твердити, що це була найбільша і найкраще організована боротьба ЗУЗемель за українську державність протягом кількох останніх сторіч.

На чолі тієї боротьби стояв ген. Тарас Чупринка. Він і його співробітники утримували зв'язки з ЗЧ і ЗП. До Мюнхену продіставались періодичні і книжкові видання з України, які свідчили, що Україна іде до своєї мети демократичним шляхом. Нема що й казати, що це мало великий вплив на членство ЗЧ і зокрема на його освічені кадри. З тих кіл щораз настирливіше висували вимогу провести такі самі реформи і в ЗЧ ОУН. Так то серед оуністів почались великі дебати. Роки 1945—1953 були часом великого духового зрушення в ЗЧ: дискусії, полеміки, зудари поглядів, боротьба за правильне вирішення політичної долі ОУН і еміграції. Найбільшого насилення набрали дискусії в Мюнхені, в осідку проводу ЗЧ і ЗП, найвисленнішого скупчення української еміграції і її інтелігенції. Дискусії з часом переростали в конфлікти, а конфлікти грозили роздорами. В ЗЧ щораз виразніше почали формуватись два фронти: з одного боку прихильники негайних реформ, а з другої сторони оборонці старої програми, створеної ще в Кракові в 1941 році.

[Продовження буде]

УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ ЗБЕРІГАЄ КУЛЬТУРНІ НАДБАННЯ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДУ. ДЛЯ ВДЕРЖАННЯ І РОЗБУДОВИ УКРАЇНСЬКОГО МУЗЕЮ НЕОБХІДНА СУМА 250,000 ДОЛЯРІВ!

ЛІДЕРИ КОМУНІСТИЧНОЇ ПАРТІЇ ЕСПАНІЇ ПОЇДУТЬ ДО МОСКВИ

Мадрід, Еспанія. — Ройтер інформує, що Долорес Ібаррурі і Сантіяго Каррільйо, предсідник і генеральний секретар еспанської Комуністичної партії, виїдуть 2-го листопада ц. р. до Москви, щоб взяти там участь у святкуваннях 60-річчя великої Жовтневої революції, яка припадає 7-го листопада. Речник Компартії заявив, що покищо не передбачено жадних розмов між еспанськими делегатами і московськими верховодами.

Metropolitan Oval
60th St. and 60th Court
Maspeth, Brooklyn, N.Y.

Неділя, 30-го жовтня 1977 року

ПОДВІЙНА ГРА

Мистецькі Футбольні Змагання
Cosmopolitan Soccer League, Major Division

Год. 2:45 по пол.

Banatul S.C. — Kearny Americans S.C.

Год. 4:30 по пол.

УСК Нью Йорк — Bergen Kickers S.C.

Передзмаг резерв УСК-у і Bergen Kickers
Год. 1-ша по пол.

СКЛАД УСК-у: В. Невмержицький — Мик. Чарний, М. Микуляк, Мих. Чарний, І. Паньків — О. Патричний, М. Скірка, В. Каздоба, А. Ситник, Б. Благий, Л. Ітуральдо — (Б. Дзедзіць, С. Коваленко (менажер), І. Гладкий, Б. Микуляк).

Перша футбольна дружина УСК-у, „новик" в Major Division, провадить табелю своєї групи після 5 змагань і тим здивував всіх „експертів". В табелі, за УСК-ом, слідують на місцях: (2) Croatia S.C., (3) Blue Star, (4) Ridgewood Knitters, (5) Pancyprian S.C., (6) Banatul S.C., (7) Franklin Square Lions, (8) Olympiacos S.C., (9) Elizabeth S.C.

ТОВАРИСТВО ЗА ПАТРІЯРХАЛЬНИЙ УСТРІЙ ПОМІСНОЇ УКРАЇНСЬКОЇ КАТОЛИЦЬКОЇ ЦЕРКВИ, ВІДДІЛ НЮАРК-ІРВІНГТОН та НЮ ДЖЕРЗІ

запрошує всіх Мирян на

ДОПОВІДЬ

про сучасний стан Української Католицької Церкви і Постійний Патріярший Фонд.

Доповідатиме —
о. д-р ЛЮБОМИР ГУЗАР,
настоятель Чину Отців Студитів у Римі.

Субота, 29 жовтня 1977 р., год. 7:30 веч.
Заля Українського Народного Дому
при 140 Проспект Авеню, ІРВІНГТОН, Н. Дж.

УПРАВА ТОВАРИСТВА

ВИСОКОШКІЛЬНІ КУРСИ УКРАЇНОЗНАВСТВА

НАУКОВЕ ТОВАРИСТВО ім. ШЕВЧЕНКА і ДЕЛЕГАТУРА УКРАЇНСЬКОГО ВІЛЬНОГО УНІВЕРСИТЕТУ в ЗСА
при співпраці
ШКІЛЬНОЇ РАДИ УККА

продовжують високошкільні курси українознавства в біжучому академічному році 1977/78,

починаючи з 1-им жовтня 1977 р. в приміщенні НТШ в Ню Йорку
302 Вест 13-та вулиця.

Курс обнимає такі предмети: українська мова і література, історія України, географія України, українське мистецтво й загальні вістки української культури. Крім того поластеся спеціяльні лекції педагогіки і дидактики для кандидатів на вчителів шкіл українознавства.

Високошкільний курс українознавства передбачений, як частковий предмет. вимаганий для магістерських іспитів в Українському Вільному Університеті в Мюнхені.

Додаткові зголошення на курс приймає канцелярія НТШ, 302 Вест 13-та вулиця в Ню Йорку, **кожного дня до 30-го листопада 1977 року:**

Shevchenko Scientific Society, Inc.
302-304 W. 13th St., New York, N.Y. 10014
Тел.: (212) 929-7622

Проф. д-р ВАСИЛЬ ЛЕВ, *Голова Курсів*

Увага! Увага!
Піттсбург, Західня Пенсильвенія і Огайо!

Окружний Комітет Відділів УНСоюзу Піттсбургу і Західньої Пенсильвенії

повідомляє, що

в неділю, 13-го листопада 1977 року в залі Вілліям Пен Готелю — кімната Д
при Меллов Сквер, ПІТТСБУРГ, Па.

відбудеться

ОРГАНІЗАЦІЙНИЙ КУРС

для секретарів і інших Відділових урядовців Округи Піттсбургу, а також запрошується до участи в курсі секретарів Округи ЯНГСТАВН, Огайо і секретарів з ДЖАНСТАВН, Па.

Курс буде тривати від 1-ої до 4-ої год. по пол.

ПРОГРАМА КУРСУ:

1. Значення і потреба вишколу для Союзових секретарів.
2. Наш „товар" — роди Союзового забезпечення.
3. Вправи в доборі родів забезпечення.
4. Як забезпечувати членів (психологія забезпеченевої акції).

Доповідачем під час курсу буде —

Степан Гавриш, *головний організатор УНС*

ЗА ОКРУЖНИЙ КОМІТЕТ:

Дмитро Головатий, секретар — Андрій Джула, голова
Володимир Рефт, касир

Українська Вільна Академія Наук у США

НАУКОВЕ ЗАСІДАННЯ
Медичної Секції Академії

Проф. д-р РОМАН ОСІНЧУК — Відкриття.
Д-р ОЛЕГ ВОЛЯНСЬКИЙ — Доповідь „Зловживання психіятрії в Совєтському Союзі.

Засідання відбудеться

в неділю, 6 листопада 1977 р., о 2 год. по пол. в будинку Академії
206 Захід 100-та вул., НЮ ЙОРК, Н. Й.

„МІНІ" З'ЇЗД КОЛИШНІХ УЧНІВ БЕРХТЕСҐАДЕНСЬКОЇ ГІМНАЗІЇ

відбудеться

в суботу, 5-го листопада 1977 року
в Holliday Inn, Bridgewater, N.J.
Тел. (201) 526-9500

Запрошуємо Високоповажаних Панів Професорів та Колегів прибути на год. 5-ту по пол.

Зголошення на кімнати полагоджувати прямо в Голідей Інн.

Ближчі інформаці — Оля Савчук, тел. (914) 626-7625.

У СЬОМУ БЕЗМЕЖНО БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ нашого Найдорожчого та Невіджалуваного ЧОЛОВІКА, БАТЬКА й ДІДУСЯ

бл. п. о. каноніка

д-ра о. ТЕОДОРА БОГАТЮКА

будуть відслужені

ЗАУПОКІЙНІ СВЯТІ ЛІТУРГІЇ
в днях 28-го і 31-го жовтня 1977 року
в КАТОЛИЦЬКИХ ЦЕРКВАХ
в Нюарку, Н. Дж., Сиракюзах, Н. Й., Філядельфії, Па., Чікаго, Ілл. та Квібек, Канада.

Про молитви за спокій Душі Покійного просять —
ДРУЖИНА, ДІТИ і ВНУКИ

Ділимося сумною вісткою з Родиною, Приятелями і Знайомими, що дня 19-го жовтня 1977 року, несподівано, відійшов у Вічність, наш Найдорожчий МУЖ, ТАТО і ДІДУСЬ

бл. п.

ОЛЕКСІЙ ЗАХАРОВИЧ КАПУСТЯНСЬКИЙ

який народився 25-го лютого 1908 року, в родині священика, в селі Кобилячки на Полтавщині, відомий з відданої праці на церковній і громадській ниві.

ПОХОРОН відбувся в суботу, 22-го жовтня 1977 р., на цвинтарі Brooklyn Heights в Cleveland, Ohio.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

Нехай привітна американська земля, буде Йому легкою.

Горем прибиті:
дружина — МАРІЯ
діти:
ЛІДА з мужем ЯКОВОМ і дітьми
ЮРІЙ з дружиною ВІРОЮ
ВАЛЕНТИН з дружиною ЛЮДОЮ і дітьми
ВАДИМ
ВІКТОР ЛІТКЕВИЧ з дружиною АННОЮ і дітьми
СЛАВКО ЛІТКЕВИЧ з дружиною СОФІЄЮ і дітьми
ЛЮБА ДЖОРДЖ з мужем КОНСТАТИНОМ і дітьми

ПЛАСТОВА СТАНИЦЯ і ГУРТОК ПЛАСТПРИЯТУ в БРІДЖПОРТ, Конн.

з жалем повідомляє, що 21-го жовтня 1977 року, ненадійно, відійшов у Вічність

бл. п.

Інж. МИРОСЛАВ СТАХІВ

бувший голова Пластприяту та довголітній член Управи Пластприяту, відданий працівник до останньої хвилини свого життя на відтинку виховання пластової молоді.

СТАНИЧНА СТАРШИНА і УПРАВА ПЛАСТПРИЯТУ

Ділимося сумною вісткою зі Земляками Бойківщини, Рідними і Приятелями, що дня 18-го серпня 1977 року, відійшов у Вічність на 75-му році життя

бл. п.

Д-р СТЕПАН МАЛИНОВСЬКИЙ

бувший адвокат в Турці н/Стр. і Лютовиськах, пов. Лісько.

ПОХОРОН відбувся 25-го серпня 1977 р. в Детройті, на цвинтарі св. Ядвиги.

В смутку залишив Брата, дві Сестри і Кузина.

Похороном займалися Михайло і Марія ГЛОМБ.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

Комітет Опіки проф. Бориса Мартоса повідомляє все Українське Громадянство, що

В СОРОКОВИЙ ДЕНЬ СМЕРТИ

св. п. прем'єр-міністра Української Народньої Республіки

Проф. БОРИСА МИКОЛАЙОВИЧА МАРТОСА

будуть відправлені

ПАНАХИДИ

в Українській Православній Церкві Святого Вознесіння в м. Мейплевуд, Н. Дж., в неділю, 30-го жовтня ц. р., о 11-ій год. дня;

в Українській Православній Церкві Святої Тройці в м. Ірвінгтоні, Н. Дж., в неділю, 30-го жовтня ц. р., о 11:30 год. дня.

Проситься взяти масову участь у Панахидах та помолитись за душу Державного Мужа бувш. Прем'єр-Міністра УНР св. п. БОРИСА М. МАРТОСА.

КОМІТЕТ ОПІКИ ПРОФ. Б. МАРТОСА НЮАРК-ІРВІНГТОН, Н. Дж.

В пам'ять нашого Найдорожчого БАТЬКА, ДІДА і ПРАДІДА

бл. п. о. крилошанина

ПЕТРА ЧАВСА

складає 500.00 долярів на Фонд Дієцезального Музею і Бібліотеки Української Католицької Епархії в Стемфорді, Конн. —

РОДИНА

ХЕМІЧНО-БІОЛОГІЧНО-МЕДИЧНА СЕКЦІЯ НАУКОВОГО ТОВАРИСТВА ім. ШЕВЧЕНКА в ЗСА

висловлює щире співчуття

ВШ. Пані Мгр Ользі Кекіш

з приводу відходу у Вічність Її Мужа

сл. п.

РОМАНА КЕКІША

Проф. д-р О. Кононенко, науковий секретар Секції — Проф. д-р О. Архімович, директор Секції

УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ
ЧЛЕНСЬКА ЗАЯВА

Бажаю (-ємо) стати членом (-нами) Українського Музею в Нью Йорку.
Категорії членства: (просимо зачеркнути).

Звичайний член	$25.00	річно	☐
Емерит	10.00	річно	☐
Студент	10.00	річно	☐
Родина (батьки і діти до 18 р. життя)	50.00	річно	☐
Спомагаючий член	100.00	річно	☐

Особи, що зложать даток у висоті 500.00 дол., будуть іменовані добродіями Українського Музею, ті, що зложать даток у висоті 1,000.00 дол. або більше, стануть меценатами Українського Музею. Добродії і меценати зобов'язані вплатити річну вкладку в одній із п'ятьох вище поданих категорій членства, якщо бажають мати право голосу на загальних зборах Українського Музею.

Добродій	500.00	даток	☐
Меценат	1,000.00	даток	☐

Name .... (please print)

Address ....

....

Tel.: ....

.... дата .... підпис

Чеки просимо виповняти на: The Ukrainian Museum

203 SECOND AVENUE NEW YORK · NEW YORK · 10003 212 · 228 · 0110

Мілена Рудницька
Невидимі Стигмати

Книжка у твердій темно-бронзовій обгортці із золотими буквами. 552 сторінки із фотографічною документацією. Ціна 15.00 долярів.

SVOBODA
30 Montgomery Street
Jersey City, N.J. 07303

Мешканців стейту Ню Джерзі зобов'язує 5% стейтового податку.

Д-Р МИХАЙЛО ДАНИЛЮК

На медичні Теми

Лікарський довідник.

Книжка у твердій темно-зеленій обгортці із золотими буквами роботи мистця МИХ. МИХАЛЕВИЧА. 336 сторінок. Ціна 7.00 дол.

SVOBODA
30 Montgomery Street
Jersey City, N.J. 07303

Мешканців стейту Ню Джерзі зобов'язує 5% стейтового податку.

НЕДІЛЯ, 30-го ЖОВТНЯ 1977 р. Год. 5-та по пол.

ФУТБОЛЬНІ ЛІГОВІ ЗМАГАННЯ

Площа: FARCHER'S GROVE UNION, N.J.

УСВТ Чорноморська Січ — Luso Americans S.C.

Склад: Фурман, Ю. Бакун, В. Бакун, Охрименко, Мельник, Колес, Д. Бакун, А. Бакун, Гречний, Денисюк, Р. Фурман, Ганич, Гродецький, Койл. Менаджер А. Бур. Тренер Ігор Чупенко.

Ділимося сумною вісткою, що у вівторок, 25-го жовтня 1977 року у Монтреалі, відійшов у Вічність, після важкої недуги, наш Найдорожчий СТРИЙКО

бл. п.

ЛЕОНІД ПЕРФЕЦЬКИЙ

МИСТЕЦЬ-МАЛЯР
та учасник Визвольних Змагань в І і II світових війнах.

ПАНАХИДИ — в четвер, 27-го і п'ятницю, 28-го жовтня 1977 року, о год. 7:30 веч., в похоронному заведенні Alfred Dallaire, Bella Chase and 11th Avenue.

ПОХОРОН відбудеться в суботу, 29-го жовтня 1977 р., о год. 9-ій ранку, з похоронного заведення до собору св. Софії при Bella Chase and 11th Avenue, Montreal, Canada.

В глибокому смутку:
БОГДАН і НАТАЛІЯ ПЕРФЕЦЬКІ
ЛЕВ і МАРІЯ ПЕРФЕЦЬКІ з дітьми АНДРІЄМ і УЛЯНОЮ
ЮРІЙ і ХРИСТИНА ПЕРФЕЦЬКІ з дітьми ТАНЕЮ і МАРТУСЕЮ
і Приятелі в Канаді, Америці та Европі

Ділимося сумною вісткою з Рідними і Знайомими, що наша Найдорожча МАМА, БАБУНЯ і ПРАБАБУНЯ

бл. п.

МАРІЯ з Кордубів ВОЗНЯК

вдова по д-рові ВАСИЛЕВІ ВОЗНЯКОВІ,

померла ненадійно у вівторок, 11-го жовтня 1977 р. в Чікаго, Ілл.

ПОХОРОНИ відбулися 14-го жовтня 1977 року з церкви св. Йосифа, на цвинтар св. Николая.

Горем прибиті:
ЛІДА і ЄВГЕН КОРОПЕЦЬКІ
ОРИСЯ і ТЕОДОР ДОВБАКИ — діти
ОРЕСТ, ІРМА і МАРТА — внуки
ЕМІЛІЯ, МИКОЛА, ЕВА і СЕРГІЙ — правнуки

АРҐЕНТИНСЬКА ФЛЬОТА...

(Закінчення зі ст. 1-ої)

риби в тій частині океану, що згідно з міжнародним правом належить до Арґентини, а також на покриття коштів за їх переправу до порту Мадрин та всякі інші пов'язані з цим видатки.

Пресові звідомлення подають, що більшість кораблів цієї фльотилії вспіли втекти на дальші води Атлантику і тим врятувалися від конфіскати та дальших переслідувань прибережної фльоти Арґентини, яка обмежується тільки до віддалі 200 клм. від її побережжя.

Три моряки втопилося, один був поранений

Під час бомбардування один болгарський моряк на ім'я Нестор Іванов Тулев був легко поранений в ногу і його перевезено на арґентинський воєнний корабель, де переведено йому відповідну операцію. Знову ж коли арґентинські моряки переїздили лодкою до совєтського корабля, щоб на ньому перевести контролю, велика морська филя перевернула лодку з моряками і три з них втопилося, а 11 врятовано. Між втопленими моряками був один українського походження, що наявно підтверджує його прізвище: Бурак.

Преса подає, що моряки задержаних кораблів заявили, що вони вже на протязі цілих 10 місяців перебувають на водах Атлантику, бо їх кораблі мають відповідні устаткування не лише для ловлення але також для вироблювання рибних консерв та інших запасів рибної продукції на ширшу скалю, мавши також відповідні холодільні для їх збереження.

Після цього, коли арґентинська воєнна фльота задержала тих кілька кораблів та сконфіскувала нагромаджені ними запаси, — в справу вмішалися совєтська та болгарська амбасади, які ведуть формальні заходи, щоб одержати звільнення придержаних кораблів, а головно намагаються обнизити наложену на них грошеву кару, але арґентинський уряд, очолений військовою „хунтою", вимагає строгого виконання всіх приписаних для таких справ формальностей, щоб належно зберегти непорушність своїх кордонів навіть на водах Атлантику та її підбігунових полос.

ЗВЕРНЕННЯ ПРОВОДУ ОУН

(Закінчення зі ст. 2-ої)

правди, істотної, він не пізнав, що нічого остаточно не вирішать „техно-команди", себто „техно-партизанство" західніх військових частин у зударі з російськими напасниками, доки не скаже свого остаточного слова: всенародна повстанько-революційна визвольна боротьба поневолених націй у російській імперії. В УПА і повстанських арміях десятків інших поневолених народів лежить ключ розв'язки світової кризи, перемоги над большевизмом. Усі інші заходи — це лише напівзаходи, або ведуть до всезнищення світу ядерною зброєю.

Як показує досвід історії, майбутнє світу не вирішать ні технологічні супервинаходи ні технократи без душі й серця, а Повстанські Армії Уярмлених Націй, одушевлені ідеєю нації, героїкою життя, вищими, вічними ідеалами, якими живуть народи й люди!

Наука для нас: плекаймо культ збройної сили, воєнізуймо нашу молодь, призвичаюймо її до суворого й рисковного життя, навчаймо наш народ цінити понад усе ідеал і героїчний сенс життя, а не саме життя „за всяку ціну"; виховуймо народ жити великим і величним, нехтувати дочасним, а прагнути вічного, — плекаймо культ не гедоністичної, капіталістичної, але націоналістичної, героїчної людини! Не дозволяймо баламутити народ фікціями й облудами. Поборюймо російську колонію „УССР", буцімто якусь „українську" фіктивну державу, якої вже навіть у паперовій конституції Москва позбавила права на власне військо. Україні багато корисніше вказувати на те, що „УССР" — це російська колонія, нацистський райхскомісаріят, царське генерал-губернаторство. В епосі деколонізації, коли міжнародні організації схвалюють резолюції та постанови про розвал колоніяльних імперій, нашим завданням є показати, що СССР — це колоніяльна імперія, що усі т. зв. республіки — це колонії в центрі культури й цивілізації, в Европі, а не змагатися за здійснення т. зв. конституційних прав, наприклад, УССР, коли УССР навіть на основі конституції є наявною колонією Росії. Ми рішуче вимагаємо деколонізації СССР, тобто розвалу її на національні незалежні держави!

ОУН-УПА-УГВР воювали за незалежну українську державу на два фронти, проти Німеччини й Росії, і за цю ідею згинув у бою з військами Росії Головнокомандуючий Збройними Силами України генерал Роман Шухевич-Чупринка. Скільки таких прикладів є в історії світу, щоб Вождь Армії гинув на полі слави?! Генерал Р. Шухевич, Головний Командир УПА, належить до таких вийняткових постатей світової історії!

Відзначаючи 35-річчя УПА, віддаймо честь теж українцям-воякам у царських полках, які 60 років тому підняли березневу національну протиросійську революцію і тим чином започаткували у той час збройну боротьбу за Українську державу. Не нав'язуймо цієї річниці до жадного універсалу 1917 р., бо листопадовий універсал не проголошував відновлення незалежної суверенної держави, але українці-вояки за цей ідеал суверенної держави, а не за якусь федерацію, починали національну революцію й клали на жертовнику батьківщини за її державність свої козацькі голови.

Наш поклін воякам-українцям березневої революції, як початку національно-визвольної революції, визвольної протиросійської війни, що довела до світлих Актів 22 січня 1918/19 рр. — відновлення Української Самостійної Соборної Держави у формі Української Народньої Республіки! Козацькі українські полки того часу — передвісники УПА. Військові з'їзди — дороговкази для збройної боротьби; тієї правди не розумів провід народу того часу, за малими вийнятками — М. Міхновського, С. Петлюри, Д. Донцова й інших.

Березень 1917 р. і жовтень 1942 р. пригадують нам, що тільки зброя вирішить наше майбутнє. Отже плекаймо незмінно дух збройної боротьби нашого народу, нашої молоді, щоб вона вивчала воєнне діло, щоб поборювала всякий пацифізм, всесвітянство, псевдогуманізм, бо в цьому страшному часі переживуть лише суворі й безоглядні борці, які не знатимуть компромісу з літеплими, але націю й її ідею влади, державу ставитимуть на вирішний плян. Наша найвища мета — це Українська Самостійна Соборна Держава! Без прогнання москалів збройною рукою з української землі немає і не буде волі й справедливости на нашій землі, бо там немає нашої рідної української влади!

Хай живе влада Української Нації на Українській Землі!

Хай живе Українська Повстанська Армія — переможний носій збройної боротьби української нації за свою владу!

Хай живе революційна ОУН — надхненик УПА в її героїчній боротьбі за УССД, за розвал російської імперії й знищення большевизму!

Хай живою буде пам'ять про генерала Романа Шухевича, Головнокомандуючого Збройними Силами України!

Хай живе пам'ять про Степана Бандеру — великого сина України!

Слава Українському Державному Правлінню із 1941 року!

Слава Україні! Героям слава!

М. п. у жовтні 1977 р.

ПРОВІД ОРГАНІЗАЦІЇ УКРАЇНСЬКИХ НАЦІОНАЛІСТІВ

ВІДДІЛИ УНС...

(Закінчення зі ст. 1-ої)

Голови чотирьох Округ: Філядельфії, Шамокіну, Аллентавну і Вілкс Бері біля пам'ятника Олега Кандиби Ольжича, в неділю 23 жовтня 1977 р. Стоять (зліва): Петро Тарнавський, мгр Роман Дяків, пані Анна Гарас і Тимко Бутрей.

ла учасників курсу, провела молитву, а відтак представила викладачів на курсі, головного секретаря УНС Володимира Сохана і головного організатора Степана Гавриша.

Викладачі давали лекції на зміну, при чому при допомозі відповідних таблиць давали курсантам практичні поради. По кожній лекції курсанти ставили питання викладачам і в цей спосіб присутні мали нагоду пізнати техніку продажу союзового забезпечення. Першу лекцію на тему: „Значення і потреба вишколу для Союзових секретарів" дав керівник Організаційного Відділу Степан Гавриш. Другу лекцію на тему: „Основи життєвого забезпечення (зворотні вартості грамот)" дав керівник Рекордового Відділу головний секретар Володимир Сохан, третю лекцію: „Наш товар — роди союзового забезпечення" дав Степан Гавриш, четверту лекцію: „Оформлення аплікацій та забезпеченева служба" говорив Володимир Сохан, п'яту лекцію: „Вправи в доборі родів забезпечення" дав Степан Гавриш, щосту лекцію про „Нові кляси забезпечення" говорив Володимир Сохан, а сьому і останню лекцію: „Як забезпечувати членів — психологія забезпеченевої акції" дав Степан Гавриш.

В часі перерви курсанти мали спільний обід, а тому, що осіння погода дописала і був гарний соняшний день, то всі курсанти відвідали сусідню Оселю ОДВУ „Ольжичівку". Там, біля пам'ятника її патрона Олега Кандиби Ольжича, зробили спільну фотографію. Пам'ятник — погруддя роботи мистця Михайла Черешньовського був посвячений в неділю 3 липня ц. р.

Закінчуючи курс, Степан Гавриш в заключному слові апелював до присутніх мати на увазі передконвенційний рік і закликав так повести працю, щоби всі Відділи Округ Пенсильвенії могли вислати своїх делеґатів на 29 Конвенцію УНСоюзу. Він висловив подяку присутнім головам Округ за гарну співпрацю, подякував за одержаних 14 аплікацій від секретарів і запросив до слова головну радну пані Анну Гарас, яка запропонувала відзначити ювілей 85-річчя „Свободи" спеціяльним святом Округами Пенсильвенії весною 1978 року на оселі ім. Олена Ольжича. Присутні голови Округ та інші члени відділових Управ одноголосно схвалили цей плян, а дальшими приготуваннями займуться голови Округ.

НАРЕШТІ УКРАЇНСЬКИЙ...

(Закінчення зі ст. 2-ої)

тво, українську культуру, а одночасно має відчуття довкілля, бо росла і вчилась в Америці. Чи багато таких українських установ поза межами України? Чи не доконечно розбудувати таку установу?

У вірі, що українці американського континенту хочуть мати у Ню Йорку репрезентативний Український Музей, у вірі, що більше людей приєднається до корпорації „Український Музей" і що до неї напливатимуть членські внески і пожертви, я висловлю кілька думок про те, в якому напрямку я уявляю розвиток Музею.

Український Музей у Ню Йорку повинен якнайскоріше мати нове приміщення замість теперішнього тимчасового. Сьогодні і площа для виставок замала, і склад для схову експонатів замалий, нема достатнього місця для освітніх програм. Біда, що Музей міститься на 4-му та 5-му поверхах, та ще й ліфт малий і часом ламається.

Український Музей не повинен обмежуватися етнографією, яка, звичайно, завжди повинна бути одним з важливих відділів. Розбудову нових відділів треба плянувати у погодженні з консультантами-мистецтвознавцями, істориками тощо.

Придбання нових експонатів очевидно буде обмеженим, бо вимагає великих коштів, а знайти унікальні речі дуже тяжко. Є надія на подарунки, але пляну на тому не складеш. Проте, реальна річ — улаштовування виставок спільно з іншими українськими музеями та науковими установами. В кількох українських установах у ЗСА та Канаді є речі неоцінимої історичної чи мистецької вартости. Очевидно, власники радо покажуть світові свої скарби у залях Українського Музею у Ню Йорку, при умові, що їм буде даний належний кредит і будуть полагоджені всі технічні деталі зі забезпеченням та транспортуванням експонатів.

Тематика виставок необмежена. Можуть бути виставки з різних періодів історії України, з історії української іміграції, мистецькі виставки і багато інших. Ясна річ, що проєктування кожної виставки має консультувати фахівець, а виставки мають бути оформлені так, щоб зацікавити і молоду українську генерацію, і широку публіку.

Нарешті про освітні програми Музею. Їх можливості дуже широкі, особливо при використанні модерних методів, і вони можуть багато зробити для зацікавлення молоді різними аспектами української культури і історії.

УМІ ВІДЗНАЧИВ...

(Закінчення зі стор. 1-ої)

сьогодні навчає своїх дітей в Інституті.

Проф. д-р Богдан Лончина з Детройту виголосив доповідь про вклад наших музик в українську культуру та про значення УМІ на чужині.

Сеньйорка УМІ піяністка Ірина Решеталович з Детройту виконала Лисенка Другу Рапсодію, Фоменка Ліричну Поему, Барвінського Прелюд Фіс-дур та Гумореску Людкевича.

Молода композиторка Ляриса Дячок (бувша уч. УМІ кл. О. Наконечної) з Вашінгтону виконала уривок Фантазії — твір модерний, який справді подобався присутнім.

Після офіційної програми парох церкви св. Юра о. д-р Володимир Ґавліч молитвою поблагословив вечерю і всі засіли до спільної трапези. На залі були присутні представники майже всіх організацій і установ Ню Йорку, які складали привіти і бажали дальших успіхів в так важливій праці. Листовні привіти і телеграми були відчитані. Крім учителів УМІ, які прибули на це свято з родинами, бачилось багато представників музичного і мистецького світу, як проф. І. Приймова, Рома Прийма-Богачевська, челістка Зоя Полевська з мужем, відомим новелістом Анатолієм Дамировим, родина Соневицьких, Роман Савицький з дружиною Мартою Шлемкевич, Докія Лисько, Софія Недільська, Надія Литвиненко, Іван Керницький та багато приятелів УМІ, любителів музичного мистецтва, яких годі тут поіменно вичислити.

Зворушливим моментом було вручення китиці квітів для учителів УМІ та слів подяки трьох абсольвентів: Олеся Кузишина, Марти Мачай та Марка Луцького, які вони передали на руки Президії УМІ.

При солодкім і каві учні Нюйоркського Відділу виконали старанно підготовані точки, які гості сприймали з признанням і оплесками. Виконавцями були: Арета і Орест Гарасимчуки (кл. Г. Мирошниченко). Бил і Аніта Аєрбе (кл. Р. Венке), Марта Аєрбе (кл. М. Байлової) і Соня Шерег (кл. К. Чічки-Андрієнко).

На закінчення президент УМІ Мелянія Байлова дякувала невтомному Батьківському Кружкові, паням Луцькій, Нагірній і Мачай, д-р Ворохові за переведення Бенкету та всім гостям, що так численно прибули на Срібний Ювілей УМІ.

О. ігумен Ґавліч молитвою закінчив Бенкет і вніс многоліста для Українського Музичного Інституту.

ТАРЗАН, Ч. 7843. Залицяння продовжується

I DON'T KNOW WHAT YOUR BUSINESS IS, TARZAN — BUT I'M OFFERING YOU A JOB!

I DON'T NEED A JOB, MISS JADE — OR 'QUEEN OF DIAMONDS' — OR WHATEVER YOUR NAME IS...

YOU MAY CALL ME DELILAH!

ARE YOU TRYING TO ADD ANOTHER 'SAMSON' TO YOUR COLLECTION —

OF SHAVED HEADS — AND SKIRTS?

I WOULDN'T THINK OF REMOVING THOSE JET-BLACK LOCKS — OR HIDING THAT BODY!

Не знаю яка твоя професія, Тарзане, але пропоную тобі працю!

Я не потребую затруднення, панно Джейд — чи „Королево діямантів" — чи як там вам на ім'я...

Ти можеж кликати мене Даліля!

Чи ти стараєшся додати ще одного „Самсона" до своєї колекції...

...з обголеною головою та в спідниці?

Мені навіть на думку не прийшло б обголювати ці чорні кучері — чи закривати одягом це тіло!